

© Ministry of Justice of the Czech Republic, [www.justice.cz](http://www.justice.cz). [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, [www.justice.cz](http://www.justice.cz). [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY  
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA  
DRUHÁ SEKCE**

**VĚC FÁBER proti ČESKÉ REPUBLICE**  
*(stížnost č. 35883/02)*

**ROZSUDEK  
ŠTRASBURK  
17. května 2005**

*Tento rozsudek se stane konečným za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.  
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

**Ve věci Fáber proti České republice**

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení  
pánové J.-P. COSTA, *předseda*, I. CABRAL BARRETO, R. TÜRMEK, K.  
JUNGWIERT, M. UGREKHELIDZE,  
paní A. MULARONI,  
E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*, a pan S. NAISMITH, *zástupce tajemnice sekce*,  
po poradě konané dne 26. dubna 2005,  
vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

**ŘÍZENÍ**

1. Řízení bylo zahájeno na základě stížnosti (č. 35883/02) směřující proti České republice, kterou dne 24. září 2002 na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) podal k Soudu český občan pan Štefan Fáber („stěžovatel“).

2. Česká vláda („vláda“) je zastoupena svým zmocněncem, panem V. A. Schormem.

3. Dne 24. června 2004 Soud rozhodl uvědomit vládu o podané stížnosti a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

**SKUTKOVÝ STAV****SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU**

4. Stěžovatel se narodil roku 1945, bydliště má v Olomouci.

5. Stěžovatel a jeho rodiče nabyli kupní smlouvou z roku 1965 rodinný dům v Olomouci. Po předchozí konfiskaci se dům nacházel v době uzavření kupní smlouvy v majetku státu a jeho prodej byl uskutečněn v souladu s pokyny ministerstva financí; nabyvatelům bylo rovněž zřízeno právo osobního užívání k přilehlému pozemku.

6. Dne 10. března 1992 podal M. M. proti stěžovateli a jeho rodičům žalobu na základě zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, v níž se domáhal, aby bylo stěžovatelům uloženo vydat mu dotyčný dům. Tvrdil, že prodej se uskutečnil v rozporu s předpisy platnými v roce 1965 a že dotčené osoby byly protiprávně zvýhodněny.

7. Ústní jednání nařízené na 5. května 1992 bylo přeloženo na 3. června 1992 na návrh M. M., který tou dobou pobýval v zahraničí.

8. Dne 4. května 1992 učinil Okresní soud v Olomouci dotaz na příslušné orgány ohledně místa bydliště a státního občanství žalobce.

9. Další jednání, na nichž soud vyslechl účastníky řízení a svědky, se konala ve dnech 3. června, 29. června, 17. srpna a 5. listopadu 1992. Ústní jednání stanovené na 11. ledna 1993 se nekonalo z důvodu nemoci soudce. S ohledem na žádost M. M., aby soud z důvodu

jeho nepřítomnosti nenařizoval ústní jednání až do poloviny května 1993, se další jednání konalo dne 25. května 1993; na tomto jednání soud připustil změnu žaloby na žádost žalobce.

10. Dne 31. května 1993 nařídil soud vypracování znaleckého posudku za účelem určení hodnoty sporných věcí; v září 1993 byl tento posudek zaslán účastníkům řízení.

11. Na návrh M. M. bylo jednání nařízené na 1. listopadu 1993 přesunuto na 9. prosince 1993.

12. V lednu roku 1994, po odstoupení soudce pověřeného rozhodováním ve věci, byl případ přidělen jinému soudci.

13. Dne 22. února 1995 obdržel soud návrh právního zástupce M. M. s žádostí, aby nebylo nařizováno jednání po dobu následujících pěti měsíců z důvodu, že jeho klient podstoupil operaci. Právní zástupce dne 4. září 1995 na výzvu soudu odpověděl, že jeho klient je již schopen účastnit se jednání; o několik dní později však soudu sdělil, že se M. M. bude nacházet v rekonvalescenci po dobu dalších dvou měsíců.

14. Soud na ústním jednání dne 9. ledna 1996 připustil další změnu žaloby a vyslechl M. M. a znalce; jednání bylo odročeno na 16. února 1996 za účelem výslechu otce stěžovatele v místě jeho bydliště. Tohoto dne otec stěžovatele soudu sdělil, že nerozumí česky a není tedy schopen odpovídat na kladené otázky; výslech za přítomnosti tlumočnicka z maďarštiny byl nařízen na 22. března 1996.

15. Ústní jednání konané dne 31. května 1996 bylo odročeno za účelem vyjasnění otázky státního občanství M. M.; soud se proto v červenci 1996 obrátil na české velvyslanectví ve Spojených státech.

16. Soud dne 20. listopadu 1996 nařídil vyhotovení nového znaleckého posudku k ověření některých tvrzení žalovaných.

17. Soudce, který se věci doposud zabýval, nastoupil stáž a poté své místo opustil, načež byla věc v září 1997 přidělena jinému soudci.

18. Soudní znalec dne 19. května 1997 požádal o upřesnění zadání znaleckého posudku; otázka byla vyřešena za pomoci stanoviska stěžovatele předloženého v červenci 1997 a posudek byl soudu dodán dne 11. listopadu 1997. Konzulární služby uvědomily soud o tom, že M. M. nemá americké občanství.

19. Na jednání dne 15. dubna 1998 soud rozhodl o připuštění další změny žaloby a přerušil řízení do skončení dědického řízení zahájeného po smrti stěžovatelova otce. Dne 25. srpna 1998 bylo rozhodnuto o pokračování v řízení.

20. Další jednání se konala ve dnech 29. října, 23. listopadu 1998 (kdy byla připuštěna další změna žaloby) a 21. ledna 1999.

21. Dne 1. února 1999 byl vyhlášen rozsudek, kterým soud žalobě M. M. částečně vyhověl a rozhodl, že na něj bude převedeno vlastnické právo ke spornému domu; návrh týkající se vydání pozemku však zamítl. Soud uvedl, že příslušné pokyny ministerstva financí nebyly při prodeji v roce 1965 dodrženy, protože tehdejšími nájemcům nebylo nabídnuto odkoupení dotyčného domu. Protiprávní zvýhodnění nabyvatelů dle názoru soudu vyplývalo ze skutečnosti, že prodej poloviny nemovitosti stěžovatelům nebyl schválen příslušnou komisí a že dům byl pořízen za cenu nižší, než byla cena určená ve znaleckých posudcích vypracovaných v letech 1964, 1992, 1993 a 1996 (rozdíly v ceně byly způsobeny zejména tím, že znalci použili různé koeficienty pro výpočet míry opotřebení).

Po prodloužení lhůty k vyhotovení rozsudku byl tento účastníkům řízení doručen dne 30. června 1999.

22. V červenci roku 1999 se obě strany odvolaly; spis byl Krajskému soudu v Ostravě zaslán v říjnu 1999.

23. Po konání ústního jednání dne 8. listopadu 2000 krajský soud napadený rozsudek dne 15. listopadu 2000 změnil a nařídil stěžovateli, aby vydal M. M. také pozemek; odvolání stěžovatele bylo zamítnuto jako nedůvodné. Rozsudek byl účastníkům řízení doručen v dubnu 2001 poté, co byla dvakrát prodloužena lhůta k jeho vyhotovení.

24. Stěžovatel v zastoupení advokáta tento rozsudek dne 4. června 2001 napadl dovoláním. M. M. se k dovolání vyjádřil dne 1. srpna 2001.

25. Dne 28. února 2002 zamítl Nejvyšší soud stěžovatelovo dovolání jako opožděné s tím, že mělo být podáno ve lhůtě jednoho měsíce (a nikoli dvou měsíců) v souladu s právní úpravou platnou v okamžiku přijetí rozhodnutí odvolacího soudu.

26. Dne 24. května 2002, kdy bylo výše uvedené rozhodnutí doručeno, o něm advokát uvědomil stěžovatele a sdělil mu, že ve sporném domě může přesto nadále pobývat, dokud mu nový vlastník nezajistí přiměřenou bytovou náhradu.

27. Stěžovatel dne 13. června 2002 napadl rozhodnutí Nejvyššího soudu ústavní stížností. S odvoláním na své právo na soudní ochranu a na spravedlivý proces namítal, že krajský soud jej nedostatečně poučil o možnosti podat dovolání, a připravil jej tak o právo na projednání opravného prostředku.

28. Ústavní soud dne 25. března 2004 odmítl ústavní stížnost podanou stěžovatelem jako zjevně neopodstatněnou, přičemž uvedl, že základní poučení o dovolání podané stěžovateli krajským soudem bylo správné, třebaže odkaz na zákonné ustanovení již nebyl relevantní. Podle Ústavního soudu se Nejvyšší soud nedopustil pochybení, když přípustnost dovolání posuzoval podle právní úpravy, která byla v účinnosti před 31. prosincem 2000.

29. Z dopisu právního zástupce stěžovatele ze dne 19. dubna 2004 vyplývá, že ministerstvo financí v září 2002 stěžovateli nahradilo kupní cenu zaplacenou v roce 1965.

30. Dne 6. května 2004 oznámila Česká advokátní komora stěžovateli, že jeho stížnost proti advokátovi, který podal opožděné dovolání, je důvodná, ale že z důvodu uplynutí lhůty nelze přijmout žádné opatření.

## PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

### I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY

31. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení nebyla v souladu se zásadou „přiměřené lhůty“ podle článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitosti byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

32. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

33. Relevantní období začalo dne 18. března 1992, kdy Úmluva vstoupila v platnost pro Českou republiku, a skončilo dne 25. března 2004 rozhodnutím Ústavního soudu. Toto období tedy trvalo dvanáct let pro čtyři stupně soudní soustavy.

#### **A. K přijatelnosti**

34. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou.

#### **B. K odůvodněnosti**

35. Vláda v první řadě uvádí, že stěžovatel ve formuláři své stížnosti poukazuje na průtahy v řízení toliko v období let 1999 až 2002.

36. Dle názoru vlády byla tato věc do jisté míry obtížná zejména z důvodu povahy restitucí a doby, která uplynula od roku 1965, kdy k prodeji došlo. Pokud se jedná o chování účastníků řízení, vláda upozorňuje na skutečnost, že stěžovatel několikrát změnil právního zástupce a že žalobce vedle četných návrhů na změnu žaloby častokrát žádal o odložení soudních jednání. Vnitrostátní soudy naopak jednaly s veškerou náležitou péčí; konkrétně v období let 1999 až 2002 byla věc projednána soudy tří stupňů, které rozhodovaly ve lhůtách přiměřených složitosti případu.

37. Stěžovatel ve svém stanovisku tvrdí, že řízení trpělo průtahy již od počátku, a to zejména z důvodu chování M. M., které soudy tolerovaly; v této souvislosti podotýká, že nemohl-li se M. M. dostavit na jednání, mohl soud pokračovat v řízení za přítomnosti jeho právního zástupce.

38. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje na základě okolností daného případu a s ohledem na kritéria plynoucí z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů a dále význam sporu pro dotčené osoby (viz z mnoha dalších rozsudků ve věci *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII; rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, č. 53341/99, § 73, ESLP 2003-VIII).

Soud dále poznamenává, že v souladu se svou judikaturou v dané oblasti mu přísluší posouzení celkové délky řízení.

39. Soud v daném případě uznává, že věc byla do jisté míry složitá a vyžadovala shromáždění řady důkazů. Soud připouští, že žalobce přispěl k délce řízení, soudy však proti němu nijak nezasáhly a pokaždé vyhověly jeho žádostem o odročení jednání, přestože byl právně zastoupen. Ze spisu navíc nevyplývá, že by příčinou průtahů byly změny v osobě právního zástupce stěžovatele.

Soud se naproti tomu domnívá, že soudní orgány měly postupovat pečlivěji také s ohledem na význam sporu pro stěžovatele. Soud především poukazuje na zcela ojedinělou délku řízení před okresním soudem v trvání sedmi let, na dlouhé lhůty při doručování rozhodnutí účastníkům řízení a na období v délce jednoho roku a devíti měsíců, než Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti podané stěžovatelem, která přitom byla spíše jednoduchá.

40. S přihlédnutím ke kritériím vyvozeným judikaturou a ke všem okolnostem Soud závěrem shledává, že celkovou délku řízení v trvání dvanácti let nelze v daném případě považovat za přiměřenou.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tudíž došlo.

## II. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM

### 1. K námitce týkající se nespravedlivosti řízení

41. Stěžovatel opět s poukazem na článek 6 odst. 1 Úmluvy zpochybňuje rozhodnutí Nejvyššího soudu o zamítnutí dovolání pro opožděnost a tvrdí, že mu nelze vytýkat pochybení, jehož se dopustil jeho právní zástupce.

Ve svém stanovisku dodává, že jeho právo na spravedlivý proces bylo také porušeno nesprávnými závěry soudů nižších stupňů.

42. Pokud se jedná o první část námitky, Soud uvádí, že právní úprava náležitostí a lhůt, které je třeba splnit při podání opravného prostředku, jakož i povinnost být zastoupen advokátem před některými soudy vyšších stupňů, mají za cíl zaručit řádný výkon spravedlnosti a respektování zásady právní jistoty. Soud dále připomíná, že námitka, podle níž advokát vlastní nedbalostí ohrozil právo stěžovatele na účinnou právní pomoc, nemůže vést přímo a bezprostředně ke stanovení odpovědnosti státu (rozhodnutí *Moragon Iglesias proti Španělsku*, č. 48004/99, ze dne 19. listopadu 2002).

43. Soud v souvislosti s druhou částí této námitky poukazuje na skutečnost, že se stěžovatel, či přesněji jeho advokát, sám připravil o možnost dát přezkoumat tuto námitku Nejvyššímu soudu a že ji nevznesl ani ve své ústavní stížnosti. Soudu proto s ohledem na to, že se toto tvrzení zakládá na stejných skutečnostech jako námitka týkající se článku 1 Protokolu č. 1, odkazuje na svůj závěr k této části stížnosti (viz níže § 58).

44. Za těchto okolností je třeba tuto část stížnosti globálně zamítnout jako zjevně neopodstatněnou v souladu s článkem 35 odst. 3 a 4 Úmluvy.

### 2. K námitce týkající se porušení práva na pokojné užívání majetku

45. Stěžovatel konečně namítá, že došlo k porušení jeho práva na pokojné užívání majetku, které je zaručeno v článku 1 Protokolu č. 1, přičemž odmítá svou povinnost vydat dům pořízený v dobré víře osobě, jíž nezpůsobil žádnou škodu.

46. Vláda vznáší námitku nevyčerpání právních prostředků nápravy s tím, že stěžovatel nepodal řádně dovolání a ústavní stížnost.

47. V první řadě činí vláda stěžovatele (respektive jeho advokáta) odpovědným za to, že jeho dovolání nebylo Nejvyšším soudem projednáno pro opožděnost. Dle jejího názoru mohla drobná nepřesnost v pokynu odvolacího soudu jen stěží ovlivnit právní úvahu kvalifikovaného zástupce, jakým má advokát být. Vláda podotýká, že lhůta jednoho měsíce stanovená pro podání dovolání byla dostatečně dlouhá a že se jedná o mimořádný opravný prostředek, jehož projednání spadá do působnosti Nejvyššího soudu. Sám advokát stěžovatele v tomto případě přiznal, že se dopustil profesního pochybení, což potvrdila i Česká advokátní komora. Nyní je na stěžovateli, aby se takto způsobené škody domáhal. To však nic nemění na skutečnosti, že stěžovatel nevyčerpal dostupné vnitrostátní prostředky nápravy.

48. Vláda dále poznamenává, že stěžovatel ve své ústavní stížnosti napadal toliko zamítavé rozhodnutí Nejvyššího soudu, aniž by v ní uplatnil také námitku související s vlastnickým právem. Takto se připravil o hypotetickou možnost, že Ústavní soud odhlédne od

opožděného dovolání a projedná meritorní stránku věci s přihlédnutím k tomu, že význam stížnosti přesahuje vlastní zájmy stěžovatele; neposkytl tedy Ústavnímu soudu možnost napravit porušení, na něž nyní poukazuje před Soudem.

49. Na otázku položenou Soudem vláda odpověděla, že neexistuje žádný důvod se domnívat, že judikatura Ústavního soudu v otázkách restitucí zpochybňuje účinnost ústavní stížnosti; pochybnosti o účinnosti ústavní stížnosti však stěžovatele v žádném případě nezprošťují povinnosti tento procesní prostředek vyčerpat. Vláda je toho názoru, že rovněž nelze odhadovat, jaký by byl výsledek řízení o ústavní stížnosti; vzhledem k tomu, že Ústavní soud rozhodoval ve věci stěžovatele až poté, co Soud vynesl rozsudek *Pincová a Pinc proti České republice* (č. 36548/97, ESLP 2002-VIII), bezpochyby by býval zohlednil názor Soudu vyjádřený v tomto rozsudku, kdyby mu k tomu ovšem stěžovatel svým postupem dal příležitost.

50. Stěžovatel s námitkou vlády nesouhlasí a tvrdí, že odvolací soud nesplnil svou povinnost poučit jej o možnosti podat dovolání, čímž jej uvrhl do právní nejistoty. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 139/99), podle něž je povinnost poučení v restitučních věcech obzvlášť důležitá.

Jeho advokát byl proto nucen provést výklad nepříliš jasných přechodných ustanovení občanského soudního řádu a následně byl konfrontován s odlišným výkladem Nejvyššího soudu, který je podle stěžovatele příliš široký a v rozporu s Ústavou. Za daného stavu se stěžovatel domnívá, že mu nelze přičítat k tíži skutečnost, že jeho advokát posléze své pochybení přiznal.

51. Pokud se jedná o ústavní stížnost, stěžovatel připouští, že do ní nezahrnul námitku týkající se článku 1 Protokolu č. 1, domnívá se však, že tak učinit ani nemohl, dokud nebyly vyčerpány ostatní procesní prostředky, a sice v daném případě dovolání. Nejprve tedy bylo třeba, aby Ústavní soud zrušil napadané rozhodnutí Nejvyššího soudu, který by se teprve poté mohl na základě dovolání vyslovit k námitce týkající se vlastnického práva.

52. Soud připomíná, že účelem článku 35 je poskytnout smluvním státům příležitost vyloučit nebo napravit běžnou soudní cestou tvrzená porušení Úmluvy, která jsou jim vytýkána, a to ještě předtím, než jsou tato porušení předložena Soudu. Smluvní státy se tedy nemusí zodpovídat ze svých aktů před mezinárodním orgánem dříve, než měly možnost napravit situaci ve svém vnitrostátním právním řádu. Toto ustanovení je však třeba uplatňovat „s jistou dávkou pružnosti a bez přílišného formalismu“; stačí, aby dotčená osoba v řízení před vnitrostátními orgány vznesla námitky, které hodlá posléze předložit ve Štrasburku, „alespoň pokud jde o podstatu a za podmínek a ve lhůtách předepsaných vnitrostátním právem“ (*Akdivar a ostatní proti Turecku*, rozsudek ze dne 16. září 1996, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1996-IV, § 65-69; *Fressoz a Roire proti Francii* [velký senát], č. 29183/95, § 37, ESLP 1999-I).

53. Je tedy nutné posoudit, zda lze s ohledem na veškeré okolnosti tohoto případu na stěžovatele pohlížet tak, že učinil vše, co bylo možné od něj rozumně očekávat, aby vyčerpal vnitrostátní právní prostředky nápravy.

54. Soud v první řadě konstatuje, že dovolání stěžovatele podané prostřednictvím jeho advokáta bylo zamítnuto pro opožděnost. V tomto ohledu Soud poznamenává, že vnitrostátní právní prostředky nápravy nebyly vyčerpány, protože opravný prostředek byl zamítnut z důvodu, že jeho předkladatel nesplnil formální náležitosti požadované vnitrostátním právním řádem (*Hava proti České republice*, č. 23256/94, rozhodnutí Komise ze dne 9. června 1994,

Rozhodnutí a zprávy 78-B, s. 139; výše uvedené rozhodnutí *Moragon Iglesias proti Španělsku*).

55. Soud dále připomíná, že výklad vnitrostátního práva přísluší především vnitrostátním orgánům. Úloha Soudu se omezuje na přezkoumání, zda jsou důsledky takového výkladu slučitelné s Úmluvou. To platí především pro soudní výklad pravidel procesní povahy, jako jsou lhůty pro předložení písemností nebo pro podání opravných prostředků (viz z mnoha dalších rozsudek *Tejedor García proti Španělsku*, ze dne 16. prosince 1997, *Sbírka* 1997-VIII, § 31; *Zvolský a Zvolská proti České republice*, č. 46129/99, § 46, ESLP 2002-IX). Soud je nucen připomenout, že účelem právní úpravy formálních náležitostí a lhůt, které je třeba dodržet při podání opravného prostředku, je zajištění řádného výkonu spravedlnosti a zvláště respektování zásady právní jistoty. Dotčené osoby musejí očekávat, že tato pravidla budou uplatňována.

56. V projednávané věci Soud neshledal žádnou svévoli v rozhodnutí Nejvyššího soudu, jehož soulad s vnitrostátním právem byl přezkoumán Ústavním soudem (viz také výše § 42). Soud dále shodně s vládou konstatuje, že se stěžovatel nepokusil o to, aby Ústavní soud meritorně rozhodl o námitce týkající se vlastnického práva, jelikož takovou námitku před tímto soudem neuplatnil. Nelze odhadovat, jak by dopadlo řízení o jeho ústavní stížnosti, a to tím méně v situaci, kdy již český Ústavní soud znal rozsudek Soudu ve věci *Pincová a Pinc proti České republice* (uvedený výše), který vykazuje jistou podobnost s projednávanou věcí.

57. Za těchto okolností se Soud domnívá, že stěžovatel neprokázal náležitou péči, jakou bylo možné od něj očekávat, aby vyhověl požadavku vyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy.

58. Z toho vyplývá, že tuto námitku je třeba zamítnout pro nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy v souladu s článkem 35 odst. 1 a 4 Úmluvy.

### III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

59. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

#### A. Újma

60. Stěžovatel se domáhá náhrady materiální škody ve výši 2 390 537 Kč, tj. přibližně 81 000 €. Tato částka má odpovídat rozdílu mezi současnou hodnotou sporného domu a původní kupní cenou, která byla stěžovateli nahrazena.

Dále požaduje náhradu morální újmy ve výši 750 000 Kč (přibližně 25 413 €) způsobené jemu a jeho rodičům v důsledku prožitého stresu a utrpení.

61. Vláda je toho názoru, že mezi tvrzenou materiální škodou a porušením článku 6 odst. 1 Úmluvy není žádný vztah příčinné souvislosti; otázku, zda takový vztah existuje v případě údajného porušení článku 1 Protokolu č. 1, ponechává na posouzení Soudu, přičemž dodává, že dle jejího názoru by částka případně přisouzená z tohoto titulu neměla překračovat 500 000 Kč (16 942 €).



Vláda považuje částku, již se stěžovatel domáhá z titulu morální újmy, za nadnesenou; krom toho podotýká, že rodiče stěžovatele nebyli účastníky řízení před Soudem.

62. Soud připomíná, že jeho závěr o porušení Úmluvy se týká výhradně práva stěžovatele na projednání věci v „přiměřené lhůtě“. Za těchto okolností nespátňuje žádný vztah příčinné souvislosti mezi konstatovaným porušením a tvrzenou materiální škodou, a tento návrh proto zamítá.

Naproti tomu připouští, že délka předmětného řízení stěžovateli způsobila jistou morální újmu, kterou závěr o porušení Úmluvy není s to dostatečně napravit. S ohledem na kritéria zakotvená ve své judikatuře proto Soud na spravedlivém základě v souladu s článkem 41 Úmluvy přiznává stěžovateli částku 5 500 € z titulu morální újmy.

### **B. Náklady řízení**

63. Stěžovatel dále požaduje náhradu nákladů řízení vynaložených před vnitrostátními soudy a před Soudem ve výši 33 220 Kč (1 126 €).

64. Vláda podotýká, že téměř celá tato částka odpovídá nákladům zaplaceným v rámci vnitrostátního řízení a že je nelze považovat za náklady vynaložené s cílem předejít porušení Úmluvy nebo takové porušení napravit. Vláda naopak nemá námitek proti tomu, aby byla stěžovateli nahrazena částka 10 000 Kč (přibližně 340 €) odpovídající odměně zaplacené stěžovatelem advokátovi, který vypracoval jeho stanovisko pro Soud (aniž jej však před Soudem zastupoval).

65. Soud připomíná, že učiní-li závěr o porušení Úmluvy, může stěžovatelům přiznat náhradu nákladů vynaložených v řízení před vnitrostátními soudy s cílem předejít uvedenému porušení nebo je napravit (*Zimmermann a Steiner proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 13. července 1983, série A č. 66, § 36; *Hertel proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 25. srpna 1998, *Sbírka* 1998-VI, § 63).

66. Jelikož stěžovatel v předmětném řízení nenamítal průtahy před žádným vnitrostátním orgánem, Soud zamítá jeho návrh na náhradu nákladů vynaložených ve vnitrostátním řízení. Soud se domnívá, že částka 500 € představuje přiměřenou náhradu nákladů vynaložených stěžovatelem v řízení, které vedl před ním, a tuto částku mu z tohoto titulu přiznává.

### **C. Úroky z prodlení**

67. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

## **Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ**

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou, pokud se jedná o námitku týkající se nepřiměřené délky řízení, a ve zbytku za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*,

a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 5 500 € (pět tisíc pět set euro) z titulu náhrady morální újmy, částku 500 € (pět set euro) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tyto částky budou převedeny na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;

b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;

4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 17. května 2005 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. NAISMITH  
zástupce tajemnice

J.-P. COSTA  
předseda